

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia nona Pro Meditatione nona De Peccatis venialibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

daciùs peccent, & in peccatis hæreant; Proinde si tu aures occludas Divinis inspirationibus, internis te moventis & vocantis Dei vocibus, quas tibi à Deo impetrat misericordiæ Mater, tua devotio Mariana, qua te cœlum speras empturum moneta est adulterina, falsa, nullius pretius valoris, mera deceptio, & illusio est. Quis divinaverit, an Marianus salutem æternam fuisset consecutus, & non potius æternum periisset, si surdis auribus transire permisisset sonoram illam Dei, Verrem punientis vocem, vel potius illud Divinæ nemesis tonitru, quod Mariano Maria impetrare, & ita ejus erga se constantem affectum remunerari dignata est.

Historia Nona.

Pro nona Meditatione.

De Peccatis Venialibus.

Solum in curiis & tribunalibus prophanis hujus mundi locum habet regula illa: *De minimis non curat Prætor*; Non autem in curia cœlesti, & sacris Christi tribunalibus. Causa hujus diversitatis est clara, nam onus Judicium prophanorum esset intolerabile, si propter quamlibet festucam, propter quodvis minimum fastidi-

dium, aut dissidium pro tribunali sedendum, testes audiendi, & decretoria sententia ferenda; Judices ipsi toties rei forent, & ad altiora citandi tribunalia, quoties vel minimum defectum admitterent, unusque foret processus in infinitum, cum etiam justissimi homines septies, vel sæpius cadere dicantur in die: his molestiis & difficultatibus non subjacent sacra Christi tribunalia, nam ipse Judex Christus omnis etiam minutissimæ culpæ expers, imò incapax non habet, unde judicetur; *Sanctus enim est, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus*; nec ullam patitur difficultatem in judicando, nec testibus eget ullis, cum sit infinitæ sapientiæ, & omniscius, *Deus Judex justus & fortis Ps. 7. Ego sum Judex & testis, dicit Dominus Jer. c. 29.* In ipsis amicis sibi dilectissimis punit rigidissimè etiam levissimos errores, navos minimos acri, & igneo emaculat lixivio: docebit hoc sequens historia, quam Joannes Rho P. 2. *suorum Sabbat. Exempl. 14 ex Chronico Verodunensi excerptam ita recenset.*

Circa annum Christi octingentesimum quinquagesimum Verodunensem in Burgundia Episcopatum administrabat Berengarius, Vir omnibus dotibus & virtutibus, quæ in Episcopo ab ipso etiam Apostolo Paulo desiderari possunt, or-

natus, eximiae probitatis & sanctitatis famam celeberrimus: Elegantissimo templo Cathedrali B. M. V. honoribus dedicato tam contigua erat sedes & aedes Episcopalis, ut per scalam secretam facilis esset descensus in ipsum templum, quam opportunitate Berengarius strenue utebatur singulis ferè noctibus ad litandum liberè suo fervori, & erga B. V. tenerissimo affectui, comite & conscio unico clerico fideli, & Domini sui vestigia premente, qui exilem candelulam praeferebat, viam, ne impingeret, aut cespiceret, per arctam, & obscuram scalam monstrabat. Hærebat ibi optimus Præsul longis orationibus, pro grege suo dormiente vigil Pastor, potissimam noctis partem consecrans.

Suboluit hæc pia consuetudo sui Episcopi Bernerio Cathedralis Ecclesiae Præposito: hic Præsulis sui æmulans pietatem, & imitaturus exemplum, clam & ipse per ostiolum post chori foros in muro apertum, ad quod referandum clavis semper penes Præpositum est, nocte in templum penetrat: nec Berengarius obstitit huic piæ æmulationi sui Præpositi, quam potius magis accendit, lætus, quod suas precibus Bernerii, vulgò pro Viro religioso, & devoto, qualis etiam re ipsa erat, habiti, jungere posset.

Nocte quadam Præpositus suum Episcopum

pum

pum prævenerat, & prior suas preces in terram pronus, in ingressu chori inchoaverat; tamque profundè in eas mentem immerferat, ut non nihil tardiozem Præfulis adventum non advertens, illi ad consuetum suum locum viam obstrueret; inter tenebras itaque in Bernerium adhuc penitus absorptum, vel omnino extaticum impingens, calce non nihil fortius non sine levi aliqua indignatiuncula illiso, ut eum excitaret, cede, inquit, nec viam mihi obstruito; tu tuum, ego meum tenebo locum. Præpositus excitatus, nec verbulò dictò se in alteram recepit partem ad nulum obediens, & cum suo Episcopo longas pro more preces profecutus est; quibus finitis Episcopus præposito, ut aliàs semper, ita etiam tunc suavissimas gratias egit pro præstito in persolvendis precibus consortio, & præcedentem cum tenui lumine Clericum secutus, immemor admissi à se levissimi defectûs, ad suum rediit cubiculum.

Temerè se lectulo injecerat Berengarius, aliquid quietis potiùs delibaturus, quàm capturus, cum necdum clausis in somnum oculis se ante lectulum sistit Cœlorum Regina duabus stipata divis Virginibus, & Martyribus, Agnete & Thecla; hæc virgam manu præferebat, nec Berengarius eam satis dignoscebat, quamvis B. V. ex facie, oculis, ex luce, quam undique

que

que diffundebat clarissimam, totòque corporis habitu, facile à reliquis distingueret: hæc propiùs accedens, Berengari, ait, tu omnis sollicitudinis expertus, conscientiæ tibi non ducis, nec desles errorem paulò antè commissum? quid ausus es? pede trudere sacerdotem, servum meum Bernerium, conservum tuum, & quidem eo ipso tempore, quo mecum submissè & devotè loquebatur? cur ejus mentem disturbâsti, & à fervente oratione avertisti? nec meliùs hæc ponderas? scio equidem, te, ut bonum Pastorem decet, semper diu noctùque gregi tuo indefessè invigilâsse, cultuique tam erga Deum, quàm erga me promovendo studuisse; sed ob defectum hac nocte commissum ego te in hac adhuc vita maternè castigabo, ne in altera ob hunc severè puniaris: pes delicti instrumentum, noxæ detur, & plectatur, ut exin discant omnes, Mariam servos suos non minùs fortiter protegere, quàm delinquentes, etiam levissimè tantùm, punire, ac corrigere.

Tu itaque diva Thecla, virgâ, quam manu tenes, exorbitantem plecte pedem. Obediit Reginæ suæ Thecla, & post unicum prævaricatori pedi inflictum ictum, scena evanuit. Sed pes percussus mox tam acri cœptus est cruciari dolore, ut Berengarium virum sanctum, & duris assuetum, in altos ejulatus erumpere coëgerit. Ac-

Accurrere domestici, opem laturo: exploraverunt læsum pedem; contem- platus illum est etiam ipsemet Præsul; are- factum credidit, cum nec alienæ, nec propriæ manus tactum sentiret: erexit se ex lectulo, periculum facturus, an rectus incedere & gressus moliri posset: sed expertus est, dextrum pedem viribus de- stitutum suo deesse officio, atque adeo claudicandum esse. Interrogatus de causa, & origine mali tam subitanei, hoc solum respondit: Supplicium est peccato à me commisso jure inflictum, ut illius ad omnem, quem formabo, gressum, me- minerim: cras totam rei seriem ex me intelligetis. Dimissis à se domesticis, re- liquum noctis deflendo amaris lachrymis delictum admissum, & gratias demississi- mas Divinæ Matri agendo, ac iterando, quod tam maternè ac benignè ipsum pu- nire hic dignata sit, ne gravius alibi pu- niretur, transegit.

Ubi manè consuetâ horâ signum ad Di- vina celebranda datum est, præstò fuit, ut aliàs, alacer Antistes, sed præter morem vehementer claudicans.

Canonici, & reliqui præsentis omnes hoc malum urenti adscribebant podagræ, optimi sui Præsulis sinistrae sorti indolen- tes, simul ejus invictam patientiam, & animi fortitudinem admirantes, quod omnibus, licet acerrimis, doloribus su- perior

perior, altari assistere, & Divinis operari statuisset. Sed hunc innocentem errorem eos dedocuit ipsemet Berengarius: hic enim coram omnibus quotquot in templo præsentes aderant, ad se Berengarium Præpositum advocat. & demississimè veniam rogat commissi contra ipsum piaculi, & illatæ offensionis, jungens ex ordine, quidquid secum illa nocte gestum fuerat, veramque suæ claudicationis causam dilucidè explicans.

Tota concio non satis admirari potuit demissionem, ac miram Antistitis sui humilitatem, tum etiam rigorem Divinæ justitiæ, tam exiguos defectus in viris tantæ perfectionis, ac virtutis, Deo charissimis tam severè punientis.

Berengarius subinde secum statuerat Episcopali se abdicare dignitate, sed cum id potestas altior non admitteret, in Monasterium Ecclesiæ propinquum se recepit, ibique inter religiosos sanctè vivens quietem religiosam cum pastoralibus curis, & negotiis conjunxit.

Placuit & superis hæc vivendi methodus; nam longo post Berengarii mortem inter Religiosos illius Monasterii piissimè obitam, tempore, urnam, quæ pios Berengarii cineres tegebat, loco movere, & aperire oportebat, ut novæ fabricæ, quæ in templo surgebat, locus daretur: in ea inventum est corpus Berengarii ad-

huc

huc integrum, ab omni tæbe liberum, & incorruptum, solus pes reus, & à diva Thecla percussus, in pulverem abierat.

Ex supplicio tam rigido, quod viro tantæ probitatis, Episcopo & Præsuli tam zeloso, & vigili, ob defectum tam levem vivo inflictum est in hac vita, & post hanc vitam ejus piis exuviis, colligere, & discere convenit, quo loco habendæ, qua staterâ ponderandæ sint culpæ, communiter dictæ leves, & veniales, quales solum sunt, & dici possunt, si cum peccato mortali omnium malorum maximo comparentur; licet in seipsis, & cum aliis collatæ malis, sint mala grandia, & maximorum malorum causæ, & maximis dignæ suppliciiis in præsentia, & futura vita.

Historia Decima.

Pro decima Meditatione.

De Purgatorio.

AB Ecclesiastico viro ob levem defectum graviter punito in hac vita, progredior ad alios Ecclesiasticos viros ob similes leves errores in altera vita severissimè punitos in carcere purgatorio. Mentionem feci in primo puncto hujus Meditationis de poenis divo Severino Archiepiscopo Colo-